

Norske studenter!

Som studenter tror vi at vi er blitt frie, at vi er blitt «åndsmennesker», at vi overhodet i og med den akademiske stand er trådt inn i en ny sfære.

Som studenter tror vi at vi har fått og har den fulle anledning til å utfolde våre skapende krefter, til å leve et rikt og verdifullt liv. —

Som studenter tror vi at vi har fått og har erkjennelsens nøkkel til forståelse av alle spørsmål og problemer, at vi klart gjennomskuer disse og innretter vårt liv og våre handlinger etter vår erkjennelse. —

Som studenter tror vi at vi står fordomsfrie og åpne overfor alt som er oppe i tiden, at vi bedømmer det etter sannhets og rettferdighets målestokk og derfor i hele vår eksistens gjør livets dynamiske art fyldest. —

Som studenter tror vi endelig på grunnlag av disse 4 punkter, eller den anskuelse som disse karakteriserer, at vi fullt ut utfyller den plass i samfundet som er bestemt for oss. —

Slik forholder det sig imidlertid ikke; å mene det er et bedrag!

Trer vi idag inn i den akademiske stand, da skjer der vel i det ydre en forandring, en overgang fra et livsområde til et annet, mange former skifter. Men denne overgang i det ydre tilsvares ikke av en inre fremadskriden, betyr ikke en åndelig realitet! Vi bedrar oss selv og andre, når vi hevder at vi er blitt «åndsmennesker» og frie. Det frie åndsmenneske kjennetegnes ikke derved at man fyller sin hjerne med viden og blir jordbundet i sitt vesen; men hvad annet er det vel som skjer idag? Med vår forstand søker vi opad, med vår ånd søker vi nedad.

Således er det da et faktum at der ved vårt universitet vel aldri har eksistert en så åndelig ufri slekt som den nuværende. Alle skapende evner må med nødvendighet holdes nede, et rikt og verdifullt liv er en umulighet, ganske enkelt fordi man undgår og vennes til å undgå det verdifulle. —

Tross all vår viden står vi uendelig uforstående overfor tilværelsens gåter, absolutt uten begrep om

livets mening. Derfor innretter vi heller ikke vårt liv anderledes enn som før akademikere, som dengang i umyndighetsalderen. —

Da ikke vi — i overensstemmelse med livets fremadskridende krav til oss — har gjort fremskritt i vårt forhold til livet, så er livets rikdom, de åndelige begivelser i tiden gått oss forbi. —

Enda på ett område kan der tales om fremgang, nemlig når det gjelder vår *selvfølelse*, vår mening om oss selv: den er stor. Møter vi f. eks. en aften op i studentersamfundet, da mener vi at vi beveger oss i de høieste sfærer og dog er den uhyggelige sannhet den, at vi som oftest vil oppleve nettopp der å bli trukket ned på det laveste nivå, i det skammelige amuss. —

*

Hvad er da årsaken til alt dette?

Med en gang skal det sies, at vi ikke kan undfly vårt ansvar! Vi vil det selv, vi godkjenner det direkte eller indirekte. Men der spiller også inn faktorer som vi ikke behersker. Grunnen til dette forhold, at alt åndelig liv lammes, at alle skapende krefter løper ut i intet, er å søke i selve samfundets struktur. Eller er det vel mulig å undervurdere det faktum at enhver student som i vår tid begynner sin løpebane, på forhånd er bestemt til å lide en og samme skjebne, *den skjebne at han på grunn av de partipolitiske forhold ser sig tvunget til å orientere sig mot det i øieblikket sterkeste parti?*

Det kan jo ikke lenger forties at studentenes fremtid idag er å fornekte sin overbevisning (om de har nogen), å overvinne sine edle og bedre instinkter. — Derfor er heller ikke det sant, at vi utfyller vår plass i samfundet, fordi vi ikke lenger har nogen plass, fordi der ikke lenger eksisterer et sant samfund, et slikt som gir sine borgere plass. Det liberalistisk-demokratiske samfund har ikke rum for nogen, for det har intet gulv og ingen vegger, det er intet samfund.

Denne illusjon må vi studenter overvinne og opheve!

.Nasjonal Samlings studentergruppe.